

Időről időre van pár nap,
 mikor bármit is írsz, úgy tűnik,
 az igenek és nemek párna-
 csatája régen eldőlt – túrni
 kell, súgja füledbe az álom,
 de gyűlölöd, hogy elalszol és
 altatókkal manipulálsz
 egy még sokáig folytatható
 vita kiszámíthatatlanul
 alakuló váratlanul halk
 és gyors befejeződéseit.

Nem is értem, kivel voltam Rómában,
 azt hittem veled, aztán beúsztak olyan
 képek, amikre nem emlékszem,
 miközben a fürdőszobában, ahogy
 borotválkozni kezdtem, a tükörben
 pár hete meghalt barátomat láttam,
 utána végig, végig, bekattant derék-
 kkal
 vonszoltam magam – mert jó ez, Róma
 édenkertjében lenni, mindegy a halál,
 ha először jársz ott, ahol a macskák is
 Caesarra nyávognak este, ahol argentin
 kamaszokat veriünk csocsóban és még
 sehol sincs a NER, csak Puskás árnya
 a helyi kocsmáccán, mindegy, ha
 együtt horkolva az ágyban mindketten
 más múltakról suttogunk, mindegy,
 ha ez az emlék úgy marad meg végül
 a Colosseum labirintusában, hogy
 visszatértünk, mi rabszolgák, némák,
 kard nélkül az emlékezet porondján.
 Mindegy. Arra emlékszem még, hogy
 átfogod a derekam. Valahogy biztos
 felébredünk, túlélők egy elképzelt
 árvíz mutatóujját követve. Halottak
 a lehangosabb tér szélén, ahol
 szeretlek, már bárki is vagy, élő.

Úgy jár fel, s alá, Isten

*az állatok közt – nem
tehet róla. Nagyobb
a többinél. Szégyelli
ezt a véletlen ízét.
De megfelel. Ha etet,
feje biccent, jöhet
a kutya, csak tartsa
be a három lépésnyi
kimondhatatlant. Utána
asztalra ugrik, aki tud:
macska, éjjeli görény.
Ha néha elfogja a bánat,
ami alap, hiszen lenne
isteni semmi, sírna:
miért retteg a háromlábú
macska, ha zörren a zaj?
Miért a csapzott bunda,
az örökös menekülési
kényszer?
Szégyenében kutyát,
éjjeli rókalényt, épen
rettegő macskát úz, hogy
egyszer nyugalomban
ehessen a szájalomra
méltó. Megsimogatja,
szikrázik a sár a bundán.
Egyél, igyál. Hamarosan
nem állok őrten feletted. Más
Istennek kell megfelelned.
Beállok melléd tejet lefetyelni,
intek magamnak.*